

ELYES HACHICHA

Rašytojas

Iš anglų kalbos vertė
Viltėnė Vaitkevičiūtė

VILNIUS, 2026

Versta iš:
Elyes Hachicha
The Writer

Bibliografinė informacija
pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka.lt*

© Elyes Hachicha, 2025
© Vertimas į lietuvių kalbą, Viltėnė Vaitkevičiūtė, 2026
© Viršelis, Elyes Hachicha, 2026
© Leidykla VAGA, 2026
ISBN 978-5-415-02870-2

Susitikimas

Prieš mane gulėjo tuščias lapas, trokštantis istorijos. Darbo kambario tylą slėgė mane, todėl pradėjau baksnoti rašikliu į stalą, svarstydamas, ką iš tiesų noriu pasakyti. Po kelių akimirkų supratau, kad noriu daugiau nei tik žodžių lape, noriu pokalbio. Giliai įkvėpęs, parašiau pirmąsias eilutes:

– Labas... ar girdi mane?

Iš balto gylio išniro balsas – toks švelnus, kupinas susidomėjimo.

– Labas. Kas su manim kalba? Kur aš? Ir... kas aš?

Nusišypsojau sau. Štai ji – lape esanti gyvybės kibirkštis.

– Tu esi mano istorijoje, toje, kurią rašau dabar. Kad ir kas tu bebūtum... viskas priklauso nuo manęs,

bent jau didžioji dalis. Bet norėčiau, kad ir tu tartum savo žodį.

– Tavo istorijoje? Vadinasi, tu mane sukūrei? Bet aš jaučiuosi... tikras. Aš mėstau, girdžiu savo paties balsą. Jei sugebėjai mane sukurti, ar gali mane pakeisti?

– Galiu. Ir keisiu priklausomai nuo kelionės, kurią kartu patirsime. Pirmiausia suteikime tau vardą, tokį, kuris atspindėtų tavo esmę.

– Vardą... taip, norėčiau turėti vardą. Ar turi minčių?

– Galvojau apie Celestą. Jis skamba nežemiškai – sukelia dangaus platybės, padangių vaizdinius.

– Celestas... Celestas. Man patinka, kaip jis skamba, tik dar ne visai žinau, kas aš esu. Ką man rengi? Ar aš žmogus, ar... kažkas kita?

– Norėčiau, kad kol kas būtum žmogus, jaunas, smalsus, spindinčiom akim, kurios išskirs tave iš kitų. Gal aštuonerių ar devynerių metų, kad pasaulis tau vis dar atrodytų naujas, pilnas galimybių.

– Aštuonerių metų, vadinasi, aš dar vaikas? Ir saikai „kol kas“? Ar tai reiškia, kad aš augsiu, ar virsiu kažkuo kitu?

– Toks mano planas. Tavo kelionė tave gali nuvesti į netikėtas vietas. Bet neskubėkime. Pradėkime nuo pagrindinių tavo bruožų: ryškiai juodos akys, kuriose atsispindi tavo žavesys ir išmintis, tamsūs, garbanoti plaukai, nepaklūstantys tiesinimui, mažas apgamas ant kairiojo riešo – galbūt vėliau suteiksime jam pras-

mę, ir, svarbiausia, protas, atviras tyrinėti kiekvieną galimybę.

– Juodos akys, garbanoti plaukai, apgamas... kaip keista, kai kažkas mane apibūdina. Beveik galiu matyti save taip, kaip tu mane matai.

– Puiku. Dabar – tavo asmenybė. Noriu, kad būtum smalsus, nebijotum užduoti svarbių klausimų, net jei atsakymai į juos tau šiuo metu nepasiekiami. Turi būti atviras, bet ne arogantiškas. Ar taip tau tinka?

– Tikriausiai. Nežinau, kaip kitaip man reiktų elgtis. Jaučiuosi... atviras, tarsi galėčiau tapti bet kuo. Ar tikrai nori, kad būčiau vaikas?

– Taip. Vaikai mato pasaulį visai kitokį nei suaugusieji. Jie nešiojasi susižavėjimo jausmą savyje, kurį mes, suaugusieji, dažnai pamirštame. Jie tiki dalykais, kuriuos suaugusieji atmeta kaip neįmanomus. Ir šioje kelionėje, į kurią mes leisimės, man reikia būtent tokio požiūrio.

Ir vėl tyla, bet dabar ji maloni, labiau kaip pauzė, skirta įkvėpti, o ne pabaiga. Padėjau rašiklį, žiūrėjau į eilutes, kurias buvau parašęs. Tada pasilenkiau, tarsi vėl galėčiau šnekėti į popierių, lyg Celestas – jau ne rašalo pėdsakas, o kažkas, stovintis prieš mane. Lyg net ir be jokio rašymo galėtume kalbėtis vienas su kitu ir net justis vienas kito šilumą.

– Aš daug ko tavęs prašysiu, Celestai. Yra dalykų, kurių aš negaliu padaryti savo pasaulyje, bet noriu būti tikras, kad tu juos padarysi savajame.

– Bet jeigu tu mane sukūrei ir gali formuoti mano pasaulį, ar tai nereiškia, kad tu gali viską?

– Tavo pasaulyje – taip. Mano pasaulyje yra kliūčių – taisyklių, ribų, baimių. Tikras gyvenimas ne visada toks paprastas kaip išgalvotas. Todėl man tavęs ir reikia.

– Kad daryčiau viską, ką tu pats norėtum daryti? Kad įgyvendinčiau svajones, kurių tu pats negali įgyvendinti?

– Būtent. Bet ne tik dėl to. Norėčiau, kad ir tu mane ko nors išmokytum. Kartais veikėjas pažįsta savo kūrėją geriau, nei kūrėjas pats save.

Pauzė, o tuomet jau švelnesniu balsu:

– Kol kas dar nevisiškai suprantu, bet esu pasiruošęs pabandyti. Jei tu mane sukūrei tam, kad tau padėčiau, ar tai reiškia, kad tu manimi pasitiki?

– Pasitikiu. Net jeigu kartais taip ir neatrodo, net jeigu negaliu duoti visų atsakymų iš karto. Kol kas – pažink save. Kai tai padarysi, pamatysime, kur ši kelionė mus nuves.

– Gerai, aš pasiruošęs. Parodyk man tą pasaulį, kurį sukūrei ar, tiksliau, dar tik sukursi man.

Šypsena pakuteno man lūpas. Perverčiau lapą, leisdamas tuščiai erdvei pažadėti begalines galimybes. Celestas – mano paties smalsumo aidas, mano neišsakytų svajonių burlaivis – gimė. Ir nors rašiklį laikiau aš, bet tai Celestas mokė mane žiūrėti toliau, už barjerų, kuriuos visada laikiau neįveikiamais.

Patiko ši ištrauka?
Jei norite tęsti istoriją,
įsigykite visą knygą spustelėję
[čia](#).

